

Copyright@ Monica Ramirez, prima ediție
Balance of Power, Blue Ink Waters Press, 2010

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019
pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING
Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București
email: contact@edituraup.ro
www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAMIREZ, MONICA
Balanța puterii / Monica Ramirez ; trad. din lb. engleză realizată de autoare. - București : Editura Up, 2019
ISBN 978-606-94766-3-5

821.135.1

Coperta/Tehnoredactor: Silvia Furnea
Redactor: OANA ARION
Bun de tipar: februarie 2019
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

BALANȚA PUTERII

*Seria Alina Marinescu
volumul 3*

Traducere din limba engleză realizată de autoare

București 2019

CEI CINCI BĂRBATI aflați în sala de conferințe se adunară în jurul mesei masive de culoarea cireșei, aducându-și cu ei cafelele și diversele produse de patiserie pentru micul dejun. Patru dintre ei reprezentau membrii Consiliului, bărbați sobri între două vârste îmbrăcați elegant cu costume aproape identice, cămași albe și cravate în culori pastelate.

— Domnilor, să începem!

Al cincilea era Brett Taylor, omul care conducea organizația Operațiuni Antiteroriste Ultra-Secrete Elite, un personaj retras cu trecut militar. Detaliile acelui trecut erau consemnate în dosare inexistente, așa că întreaga sa carieră era un secret absolut. Un bărbat cu o constituție atletică, păr grizonat și ochi albaștri, reci ca adâncul oceanului, Brett urcase în vârful scării ierarhice în mai puțin de cinci ani de la recrutare.

Brett Taylor îi privi pe cei patru membri ai Consiliului. Fiecare dintre ei reprezenta una dintre cele patru puteri care controlau și trăgeau la răspundere organizația Elite pentru fiecare misiune în care se angaja: Statele Unite, Marea Britanie, Franța și Canada. Aceste puteri asigurau fondurile necesare, monitorizând în schimb cu mare atenție toate activitățile organizației. Elite era o organizație secretă care nu exista, condusă de oameni care nu existau, nu avea siglă sau titlu oficial, nu era înregistrată nicăieri și nu făcea parte din niciun serviciu secret de informații. Elite exista dincolo de invizibil, nefiind constrânsă de lege, departe de ochii presei.

Delegatul canadian începu să vorbească primul.

— Brett, știi prea bine cât de mult îți respectăm munca și dedicația cu care ai condus Elite încă de la înființarea sa. Cu toate astea, am ajuns la concluzia că, cel puțin în ultimul timp, Elite nu mai servește în mod eficient cauza pentru care a fost creată.

— Rata misiunilor eşuate a crescut dramatic și numărul de decese în rândul agenților și civililor a crescut cu cinci la sută. Este total inacceptabil, adăugă reprezentantul american.

Deschise un dosar din fața lui și i-l împinse lui Brett peste masă.

— Rapoartele astea sunt extrem de concluzioane. Uită-te și tu, indică pe un ton iritat. Statisticile de anul trecut în comparație cu cele din ultimii cinci ani. Pierderile de personal au crescut într-un ritm fără precedent.

Englezul se sprijini de spătarul scaunului, sorbind tacticos din cafeaua aburindă.

— Poate a sosit timpul pentru o analiză generală a protoocoalelor organizației Elite, gândi cu voce tare. Standarde de recrutare, procedurile de instruire, modul în care se administrează informațiile...

Brett Taylor afișă un zâmbet diplomatic.

— Vă înțeleg punctul de vedere, dar să nu uităm că rata terorismului a crescut considerabil în ultimii ani.

— Noi nu contrazicem faptele și cifrele, dar nu este mai puțin adevărat că Elite și filialele sale nu pot continua în felul acesta. Sunt în joc mult prea multe vieți nevinovate și, cel puțin în momentul asta, nu au parte de o protecție adecvată, interveni delegatul francez.

— Încă nu avem un rezultat pozitiv în situația cu Al'Qaeda, comentă englezul pe un ton nemulțumit, cu excepția capturării unor membri insignifianți și a obținerii unei cantități mici de informații.

— Vă înțeleg frustrarea, la fel simt și eu, răspunse Brett pe un ton calm. Dar trebuie să fiți de acord cu mine că Al'Qaeda este cea mai complicată organizație teroristă din câte am întâlnit până acum. Sunt foarte organizați, disciplinați, devotați în totalitate cauzei pe care o susțin. Este aproape imposibil să găsim contacte care să divulge orice fel de informație, sau să ne infiltrăm printre liderii lor.

Luă o telecomandă de pe masă și apăsa un buton. Ecranul de pe peretele din fața lor prinse viață.

— În ciuda tuturor acestor greutăți, sunt foarte mândru să vă informez că unul dintre cei mai buni agenți ai noștri s-a infiltrat cu succes în organizație. Rangul superior pe care l-a dobândit cu multă răbdare și muncă îi permit acum contactul în mod direct cu unii dintre liderii și locotenienții Al'Qaeda.

Bărbatul de pe ecran privea în direcția teleobiectivului cu ochi în care se oglindea un aer glacial. Părea că are în jur de treizeci de ani, părul castaniu atingându-i ușor umerii. Barba care-i acoperea chipul nu-i putea ascunde trăsăturile frumoase, punându-i parcă și mai mult în evidență culoarea gri-verzuie a ochilor.

— Numele său real este strict secret, continuă Brett, privind fiecare membru al Consiliului în parte. I-am înscenat moartea într-o misiune în Irak, în urmă cu șapte ani. A renăscut sub numele Majid Elasud, un bogătaș din Arabia Saudită, care cocheteară cu idealurile Islamului radicalizat. S-a remarcat prin sprijinirea membrilor Al'Qaeda cu bani, ascunzători, acte, chiar și cu ajutor medical când a fost nevoie. A avansat cu pași mici dar siguri pe scara ierarhică, transmițându-ne o mulțime de informații între timp.

Brett apăsa din nou un buton de pe telecomandă și ecranul se stinse.

— Sunt ferm convins că în viitorul apropiat va căpăta acces la informații privind ascunzătorile liderilor din vârful piramidei. Tot ceea ce vă cer este mai mult timp.

Membrii Consiliului schimbăру între ei priviri rapide.

— Ai un an la dispoziție să îmbunătășești situația, răsună ultimatumul americanului. În caz contrar, vom începe restructurarea organizației Elite.

Fără alte comentarii, cei patru delegați se ridică de la masă și părăsiră în liniește sala de conferințe.

Brett își scoase telefonul mobil din buzunar și formă un număr.

— Trebuie să vorbim, spuse pe un ton gânditor.

VÂNTUL Mării Egee biciuia plaja cu frenzia unei vieți exuberante, miroslul proaspăt al sării de mare acompaniindu-și prietenul fidel. Amurgul se apropiă, soarele începându-și călătoria către cealaltă față a pământului, lăsând în urmă un spectacol glorios de lumini. Nuanțe de galben și portocaliu dansau la orizont, încercând să țină piept umbrelor întunecate albastre și purpuriu.

Privind întinderea orașului Atena, era ușor să-ți imaginezi epoca de aur a Greciei. Suburbiile împrăștiate pe câmpia stearpă în toate direcțiile, cu tavernele lor pline de viață și magazinele zgomotoase așezate într-un labirint exotic de alei și străzi întortocheate, toate culminând cu Acropolis. Însă adevarata frumusețe a Greciei constă în lumină. În jocul soarelui cu peisajul ocru și reflexile umbrelor lungi unduindu-se peste marea turcoaz.

Tânără stătea nemîscată pe plajă, privind impasibilă spectacolul din fața sa. Miroslul înviorător de sare și nisip nu aveau niciun efect asupra ei, doar spectacolul de lumini ce se reflectă în ochii ei verzi părând să-i atingă un punct sensibil. Un loc fără griji și probleme, un loc unde te puteai relaxa, unde puteai să existi și atât. Rămase nemîscată un timp îndelungat, regăsind o liniște sufletească pe care o căutase de mult. Păși de-a lungul apei, briza mării purtând cântecul adâncului mai aproape de ea. Valurile îi măngâiau picioarele cu apa caldă ca sângele și sărată ca lacrimile. Ce-ar fi contat dacă mai adăuga încă puțin din amândouă în compozиție? Prăvî îndelung în depărtare, gândindu-se cât de ușor ar fi fost să-i alunece vieții printre degete. Să închidă ochii și să plonjeze. Tânjea să fie liberă și moartea nu-i era străină. Tot ce trebuia să facă era să-și întoarcă privirea pentru a-l vedea pe Thanatos, stăpânul morții, pe calul său palid, pășind alături de ea, așteptând-o să se

prăbușească. Își controlă răsuflarea tremurândă, stăpânindu-și cu greu un suspin. Durerea se întorcea din nou.

Ultimii șapte ani o învățaseră să se resemneze în fața realităților vieții ei. Acceptase în cele din urmă că viața în cadrul organizației Elite nu era măsurată în bine și rău, ci în rata de supraviețuire. Nu știa câți asasini controla Elite, dar știa că ea era diferită. În mod normal, erau instruși în arta de a ucide, dar în ultimii șapte ani ea fusese antrenată pentru mai mult. Învățase să se infiltreze, să seducă, să tragă cu urechea, să fure, să ucidă. Știa cum să suporte durerea și cum să o provoace altora.

În urmă cu șapte ani, ar fi dat înapoi dezgustată din fața unei astfel de oferte, dar pe atunci era încă Alina Marinescu, nefiind obligată să-și asume o nouă identitate în fiecare lună. În urmă cu șapte ani, Alex Therein era încă în viață.

Alex Therein... mentorul ei, prietenul ei, iubitul ei, fundația întregii ei distrugeri. O sedusese și o recrutase, transformând-o apoi într-un asasin de elită. Alex Therein... soțul ei, cu toate că mariajul lor nu fusese nimic altceva decât o fațadă pentru operațiunile în care erau trimiși de către Elite. Povestea lor de dragoste fusese atât de departe de normalitate încât devenise aproape disfuncțională, însă era singurul lucru de care avuseseră vreodată parte. Dragostea nu putea supraviețui în lumea lor fantomatică. Îl iubise cu disperare și el îi murise în brațe, lăsând-o singură, nu înainte de-a o transforma în copia lui perfectă: o fantomă căreia moartea îi se părea mult prea usoară, pentru că în viață pe care o ducea acum existau doar două opțiuni. Supraviețuiai ori erai ucis.

Lumina strălucea pe holurile goale, alimentând activitatea de zi cu zi a organizației Elite. Aerul filtrat era direcționat în liniște dinspre gurile de ventilație către întreaga clădire. Temperatura și umiditatea variau ușor în timpul zilei, monitorizate de o inteligență invizibilă. În zona computerelor, aceeași autoritate executa arhivări și operațiuni de întreținere, pregătind sistemul pentru un alt gen de inteligență.

Buna funcționare a întregului sediu unde se adăpostea filiala Elite din Atena era asigurată și guvernată fără greș de circuite extrem de performante ce se dovediseră mult mai de încredere decât administrarea umană. Alarmele erau testate și resetate, comunicările externe erau primite și expediate către locații alternative, rapoartele interne completate și trimise către personalul adecvat.

Nicholas Tragakis, tehnicianul de serviciu, un bărbat Tânăr cu trăsături puternice, păr negru și ochi întunecați, aruncă o privire la ceasul din camera de simulare. Patru fără cinci. Deschise fișierul cu programările, știind deja ce va găsi.

16:00 — Mina

Clătină din cap, întrebându-se ce mai punea la cale nouă agentă. De când fusese transferată la filiala din Atena în urmă cu trei luni, își începuse cu regularitate antrenamentul zilnic din camera de simulare la ora patru fix.

Tot ce știa despre Mina era din auzite, din presupunerii ori povestioare probabil inventate și încurajate de tăcerea ei misterioasă și de atitudinea aproape glacială pe care o afișa. Era frumoasă, intelligentă, interesantă. Ce căuta într-un loc ca organizația Elite? Desigur, mai erau și alte agente atrăgătoare, dar Mina avea ceva special. Poate părul blond-arămuș ce-i încadra chipul cu trăsături frumoase și un remarcabil ten alb ca laptele, poate ochii mai verzi decât marea, sau poate felul în care pășea cu o grație demnă de o balerină, total opus de felul în care se lupta, cu mișcări de o precizie letală. Ignora pe toata lumea, mai puțin pe cei cu care colabora în timpul misiunilor, și ignora cu bună știință toți bărbații.

La început, îi spuseseră *Prințesa*, pentru că păruse mult prea delicată pentru rolul de agent operativ. Învațaseră însă destul de rapid că nu era decât o aparență. Un agent cu mai mult tupeu se dăduse la ea și și-o cam luase peste bot. Fără exagerare. După ce-i rearanjase figura, tipa nici măcar nu transpirase. Au continuat să-l spună *Prințesa* în continuare, dar în semn de respect, fără nicio urmă ironie. Oricum, ei nu părea că-i pasă.

Unii șușoteau că transferul ei ar fi fost o retrogradare pentru faptul că nu îndeplinea nivelul de performanță al agenților operativi de top. După ce asistase la una dintre sesiunile ei de antrenament din camera de simulare, însă, Nicholas știuse cu siguranță că nu era adevărat. Cei mai mulți agenți se aflau pe undeva pe la nivelul șapte sau opt în sesiunile de simulare, ceea ce era acceptabil dacă nimereau cel puțin nouăzeci la sută din ținte. Mina se afla la nivelul nouă, cu un scor de nouăzeci și nouă la sută, trecând rapid la nivelul zece.

Un scârțăit ușor îl anunță că ușa grea din metal se deschidea. Nicholas privi prin geamul de control și o văzu pe Mina pășind înăuntru în stilul ei obișnuit, aparent lenăș. Aruncă o privire înspre geam, salutându-l cu o înclinare din cap.

— Nivelul zece, te rog, îi ceru în timp ce se poziționa în mijlocul încăperii, ținând arma cu laser pe lângă corp. Dă-i drumul!

Camera fu dintr-o dată inundată de raze albastre și verzi. Mina se unduia și se eschiva, în timp ce trăgea în ținte cu forme umane, încercând să evite fulgerele electrice îndreptate către ea de simulator. Nicholas tresări atunci când în jurul ei apărură o mulțime de inamici. Ea se ferea și se rostogolea, încercând să evite să fie atinsă în timp ce împușca cât mai multe ținte. Razele albastre o nimeriră de două ori, impactul lor dobândind-o la pământ, dar ea sări imediat înapoi în picioare, apăsând pe trăgaci fără intrerupere.

Ușa camerei de supraveghere se deschise și tacticianul șef, Kosmas Mattathias, intră fără să-i adreseze vreun cuvânt lui Nicholas. Agentul înalt și brunet se îndreptă către geamul de control, de unde urmări tăcut bătălia din camera de simulare.

După câteva minute, laserele se întrerupseră, exercițiul în sfârșit complet. Mina lăsa arma jos și se aplecă în față, sprijinindu-și mâinile pe genunchi.

— Ce punctaj am? întrebă.

Nicholas apăsa butonul interfonului.

— Optzeci și șapte la sută.

- Mina cătină din cap cu o nemulțumire evidentă.
- Dă-i drumul din nou, te rog. Tot la nivelul asta.
- Nicholas tastă codul fără alte comentarii.
- O femeie cu adevărat bătăioasă, comentă Kosmas cu un rânet.
- Nicholas îi aruncă o privire scurtă, apoi își reîntoarse privirea către Mina, care se pregătea pentru noul exercițiu.
- Să vezi ce bătăioasă e dacă prinde pe cineva că se holbează la ea.
- Kosmas îl privi cu o expresie amuzată.
- Crede-mă, nu vrei să calci pe nervi pe tipa asta, îl avertiză Nicholas.
- Câte exerciții face într-o sesiune? întrebă Kosmas în timp ce-o privea pe Mina cum se aruncă la pământ, rostogolindu-se și apoi revenind în poziție ghemuită, trăgând în continuu înspre țintă.
- Nicholas ridică din umeri.
- Depinde, de obicei nu mai puțin de patru.
- Și ce punctaj are?
- Nicholas tastă un cod și statistica antrenamentelor apără pe monitor.
- A început cu patruzeci și trei la sută la nivelul nouă. Acum a ajuns la nouăzeci și nouă la sută și-a trecut la nivelul zece.
- Kosmas dădu aprobator din cap.
- E bună.
- Nicholas îl privi peste umăr.
- Ai idee de ce-a fost transferată aici?
- E într-o misiune de antrenament. Șefii mari cred că are potențial să ajungă sus de tot și vor să-o expună la cât mai multe filiale. Rămane la noi încă o lună, după care pleacă mai departe. A trecut deja prin Singapore și Orientalul Mijlociu.
- Nicholas fluieră admirativ.
- Când se termină și al doilea exercițiu, Mina îi privi pe cei doi bărbați care o urmăreau.
- Punctaj? întrebă, străduindu-se să-și recapete răsuflarea.

- Optzeci și nouă la sută.
- Mina dădu din cap și făcu semn că o ia de la început.
- De ce ești atât de interesat de ea? întrebă Nicholas după ce-i dădu curs cerinței.
- Kosmas o privi tăcut pe agenta misterioasă pentru câteva momente.
- Am nevoie de un agent operativ bun pentru următoarea misiune și mă gândesc să colaborez cu ea, răspunse într-un târziu.
- ∞
- Mina părăsi camera de simulare. Simțea că o doare tot corpul în timp ce se îndrepta către armurărie pentru a returna pistolul, dar cel puțin durerea fizică și oboseala îi oferea un repaos binemeritat de la chinul emoțional ce o bântuia în mod permanent.
- Același bărbat brunet care o privise mai devreme din camera de supraveghere era acum sprijinit de un perete, urmărindu-i fiecare mișcare cu un zâmbet arrogant. Mina puse arma pe tejghea și-și tamponă fața transpirată cu un prosop.
- Tu cine ești, băgătorul de seamă oficial? întrebă fără să-l privească.
- Numai când e vorba de femei frumoase.
- Am înțeles. Își întoarse privirea către el.
- Era înalt și zvelt, dar îi putea zări conturul mușchiilor bine definiți prin haine. Pielea măslinie îi complimenta ochii albaștri ce o priveau cu o expresie amuzată și evaluatoare. Părul castaniu închis era ceva mai lung decât o cerea regulamentul, îmbrăcămintea constă într-o pereche de pantaloni negri, o cămașă verde și o haină neagră din piele.
- Am trecut testul? o întrebă cu o sclipire ironică în ochi.
- Dar eu pe al tău?
- Bărbatul râse și îi întinse mâna.
- Kosmas Mattathias.

Ea îl studie un moment, ca și cum și-ar fi evaluat opțiunile, apoi iî strânse mâna, cărți

— Mina.

— Mina....

— Doar Mina.

Kosmas se înclină.

— Îmi pare bine să te cunosc, Mina.

— Asemenea.

Mina se îndepărta de tejghea, cu Kosmas pe urmele ei.

— Ti-am citit dosarul, sau ce-a fost accesibil din el pentru un muritor de rând ca mine, iî spuse, păstrându-și tonul amuzat.

Mina îl privi tăcută peste umăr.

— Ai referințe foarte bune, insistă el. Probabil șefii cei mari au mare încredere în competențele tale. Ideea e că hologramele nu se compară cu experiența reală.

— Serios? De ce?

— Pentru că, cel puțin de obicei, oamenii ripostează.

— Nu și dacă sunt morți.

— Un punct de vedere pe care nu pot decât să-l respect. Kosmas se opri și se întoarse către ea. Mă întrebam dacă ai vrea să participe la următoarea mea misiune. Să ne arăti și nouă, muritorilor de rând, cum își rezolvă zeii treburile.

Mina își înclină capul într-o parte, o umbră de zâmbet destinzându-i buzele pline.

— O să contactez cartierul general să văd dacă pot obține aprobările necesare.

Cartierul General Elite – Milano, Italia

Era târziu când Ford Dukelman părăsi în sfârșit biroul său, extenuat după ore nesfârșite de muncă fără oprire. Mușchii gâtului iî erau tensionați, ochii iritați de nesomn, dar ura din tot sufletul gândul reîntoarcerii la singurătatea ce-l aştepta acasă.

American prin naștere, fost Navy Seal, Ford Dukelman activase ca agent operativ în cadrul organizației Elite de aproape două decenii. Părul său blond încis avea mare nevoie de un tuns și ochii albaștri erau umbriți de cearcăne.

Privi către centrul de comunicații. Jason era încă acolo.

Îl trecu prin minte o imagine fulgerătoare a Alini, râzând în timp ce Jason o certa că dădea iama în provizile lui de fructe. Îl iubise ca pe un frate mai mare, iar Jason o adorase. Ford oftă din greu. Alina iî salvase viața la un moment dat, cu riscul propriei ei vieți, apoi când încercase să-i mulțumească, iî trăsesese un pumn în umăr și-i spusese să nu devină romantic. Închise ochii pentru un moment să uite de amintiri și de durerea din piept. Îi era de dor de Alina... și-i era dor de Alex. Tuturor le era.

Se îndreptă către Jason.

— Ai aflat ceva noutăți? întrebă cu voce joasă.

Jason clătină din cap.

— Nimic. Parcă a dispărut de pe fața pământului. Probabil Brett a pitit-o pe undeva sub un nume de cod.

Ford dădu aprobator din cap. Considerase și el posibilitatea aceea. Numai aşa se explica de ce se izbea de un zid de nepătruns atunci când încerca să descopere locația Alini în sistemul Elite.

— Aș putea să introduc în sistem o căutare cu semnalamentele ei pentru toți agenții activi din filiale, dar ar fi detectată imediat de oricine nu vrea să știm mai multe, spuse Jason gânditor.

Privirea lui Ford aluneca către peretele din spatele lui Jason. Alina intrerupsese orice comunicare cu el și se împlineau șase luni de când nu mai auzise nimic despre ea. Începea să fie îngrijorat.

— Continuă să monitorizezi frecvențele.

— S-a făcut.

Atena, Grecia

Era după-amiază târziu când Mina ajunse la micul ei apartament închiriat. Scană cu grija camera pentru a se asigura că nu fusese compromisă cu echipamente de ascultare ori supraveghere, apoi porni laptop-ul pentru o video conferință cu Brett Taylor. Transmisiunea trecu prin verificarea de rutină și în câteva secunde chipul lui Brett apăru pe ecran.

— Ai întârziat.